

## Arrest

nr. 260 280 van 7 september 2021  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE  
Amerikalei 95  
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 november 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 oktober 2020 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 december 2020 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juli 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 augustus 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij dient op 19 december 2019 een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum kort verblijf, dit voor een familiaal bezoek aan haar Nederlandse nicht, S. A. (zijnde de referentiepersoon). Deze aanvraag werd opgesteld met behulp van de raadsman van de verzoekende partij, die stelt de aanvraag in te dienen op grond van artikel 47/1, 2°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 6 februari 2020 weigert de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister het gevraagde visum toe te kennen.

1.2. Op 3 september 2020 dient de verzoekende partij opnieuw een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum kort verblijf teneinde een familiebezoek te doen bij haar zelfde nicht, van Nederlandse nationaliteit.

Op 26 oktober 2020 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van de afgifte van het gevraagde visum. Dit is de bestreden beslissing met volgende redengeving:

*"(...)*

*Hierbij maak ik u de weigeringsmotieven over van de weigering dd 26/10/2020: Een visum kort verblijf op grond van de richtlijn 2004/38/EG (omgezet in art. 40bis en 47/1 van de vreemdelingenwet van 15.12.1980) werd ingediend op naam van de heer S. M., geboren op 28/02/2000, van Marokkaanse nationaliteit, met als referentiepersoon zijn nicht in België, mevrouw S. A., geboren op 16/08/1986, van Nederlandse nationaliteit. Overwegende bijgevolg dat de bepalingen met betrekking tot de 'andere familieleden' zoals in art. 3, §2, al. 1, a), omgezet in art. 47/1 van de vreemdelingenwet van 15.12.1980, van toepassing zijn;*

*Overwegende dat art. 47/1 van de vreemdelingenwet het volgende bepaalt: Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :*

*1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;*

*2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;*

*3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.*

*Overwegende dat de visumaanvrager, gezien de familieband, enkel in aanmerking kan komen voor de bepalingen van 2° en 3°;*

*Overwegende dat in het dossier geen medische redenen aangehaald worden om de aanvraag te staven waardoor 3° dus niet langer van toepassing is;*

*Overwegende dat uit de bepalingen van de Europese Richtlijn 2004/38 en de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie blijkt dat, om vast te stellen dat een familielid ten laste is, per geval moet worden beoordeeld of dit familielid, gezien zijn financiële en sociale toestand, materiële steun nodig heeft om in zijn basisbehoeften te voorzien in het land van herkomst;*

*Overwegende dat ter staving van het karakter 'ten laste', de volgende documenten aangebracht werden:*

*- 'Attestation du revenu' - "au titre de l'année 2019/2018" - 'attestation administrative' en 'certificat négatif d'enregistrement à la conservation foncière' met betrekking tot onroerende eigendommen - 'attestation de revenu global 2019' - 'certificat de célibat' - bewijs van 8 geldstortingen in 2018 (totaalbedrag: 9413 dirham of 868 euro) - bewijs van 8 geldstortingen in 2019 (totaalbedrag: 10835 dirham of 999 euro) - bewijs van 1 geldstorting in 2020 (bedrag: 1486 dirham of 137 euro)*

*Overwegende dat betrokkene aan de hand van het document 'attestation du revenu' wenst aan te tonen dat hij geen inkomsten heeft aangegeven bij de belastingdiensten; dat echter het loutere feit dat men als inkomsten 'néant' vermeldt op dit document, niet betekent dat men per definitie over helemaal geen inkomsten beschikt;*

*Overwegende dat betrokkene aangeeft alleenstaande te zijn; dat dit geen verband houdt met het al dan niet ten laste te zijn van zijn nicht;*

*Overwegende dat op geen enkele wijze wordt aangetoond in welke mate betrokkene, die 20 jaar oud is, desgevallend in zijn levensonderhoud wordt voorzien door zijn moeder, ook al verklaart hij dat hij alleenstaande is;*

*Overwegende dat een attest wordt voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene over geen onroerende eigendommen beschikt; dat dit op zich geen bewijs is dat hij zich in een toestand van materiële afhankelijkheid van zijn nicht in België bevindt;*

*Overwegende dat betrokkene wenst aan te tonen dat hij onvermogen is in zijn land van herkomst;*

*Overwegende echter dat uit de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het 'onvermogen zijn' in deze context van ondergeschikt belang is; dat de kern van het begrip 'ten laste zijn' een actieve ondersteuning door de nicht van betrokkene - financieel of materieel - vereist. Een 'bewijs van onvermogen' op zich toont het aspect ten laste niet aan en is bijgevolg slechts bijkomend.*

*Overwegende dat in de jaren 2018 en 2019 respectievelijk 868 euro en 999 euro werd overgemaakt aan betrokkene, wat overeenstemt met gemiddeld 933,50 euro per jaar of 77,79 euro per maand;*

Overwegende dat de visumaanvraag werd ingediend op 03/09/2020; Overwegende dat de geldstorting van het jaar 2020 (137 euro) dateert van 29/02/2020;

Overwegende dat geen bewijzen van geldstortingen van de overige maanden van 2020 (januari, maart, april, mei, juni, juli en augustus 2020) werden voorgelegd;

Overwegende dat het gemiddelde netto-maandloon en het officiële minimumloon in Marokko respectievelijk 4049 dirham (371 euro) en 2828 dirham (260 euro) bedraagt;

Overwegende, bijgevolg, dat geldoverschrijvingen ten belope van gemiddeld 77,79 per maand onvoldoende zijn als bewijs dat betrokkene daadwerkelijk en reëel ten laste zou zijn van de burger van de unie;

Overwegende dan ook dat op basis van de voorgelegde documenten niet kan worden geconcludeerd dat de aanvrager een reële financiële of materiële afhankelijkheid om in zijn basisbehoeften te voorzien heeft aangetoond;

Overwegende tenslotte dat punt 6 van de considerans van de richtlijn 2004/38 het volgende bepaalt: "Teneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven en onverminderd het verbod van discriminatie om reden van nationaliteit, dient het gastland de positie te onderzoeken van personen die niet onder de in deze richtlijn gehanteerde definitie van "familieleden" vallen en die derhalve niet automatisch een recht van inreis en verblijf in het gastland genieten op grond van hun nationale wetgeving, om na te gaan of inreis en verblijf desondanks niet aan deze personen kan worden toegekend, rekening houdend met hun relatie met de burger van de Unie of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij van deze financieel of lichamelijk afhankelijk zijn."

Overwegende dat tot op heden nooit sprake is geweest van een gezinscel. Betrokkenen tonen dan ook niet aan in welke mate de weigering van het visum een inbreuk zou zijn op de eenheid van het gezin. In het licht van de hogervermelde elementen werd de afhankelijkheid ten opzichte van de burger van de Unie op onvoldoende wijze aangetoond.

Aan deze visumaanvraag kan derhalve geen gunstig gevolg worden verleend.

(...)"

## 2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 47/1 en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht en van de schending van het "unierecht".

Het eerste en ook enig middel wordt als volgt toegelicht:

**"B. TEN GRONDE EERSTE MIDDEL: SCHENDING VAN ARTIKEL 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN: VAN ARTIKEL 62 VAN DE VREEMDELINGENWET: VAN ARTIKEL 47/1. 2° VAN DE VREEMDELINGENWET: VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL EN HET MATERIEEL MOTIVERINGSBEGINSEL.**

**SCHENDING VAN HET UNIERECHT.** 1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd. Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende: "Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd. Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. " Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende: "De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]" Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen. Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat: 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd; 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld; 3) De motivering afdoende dient te zijn. De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten. Er is bijgevolg sprake van een

schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine). 2. Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4). 3. Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen. Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten. Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen. 4. In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stelen op een correcte en volledige feitenbevinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenbevinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine). De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen. 5. De artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet vormen een omzetting van artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG (zie Memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-14, doe. nr. 53-3239/001, 20-21). Artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG luidt als volgt: “2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen: a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven; b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft. Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf. ” Aangezien de richtlijn 2004/38/EG uitdrukkelijk oplegt om in het nationaal recht bepalingen te voorzien die de binnenkomst en het verblijf van de genoemde “andere” familieleden van een burger van de Unie vergemakkelijken en aangezien de Belgische wetgever hieraan is tegemoetgekomen door de invoering van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet, valt niet in te zien hoe verwerende partij zijn nationale wet terzijde zou kunnen schuiven bij de beoordeling van de aanvraag als een ander familielid van een burger van de Unie. De motieven van de bestreden beslissing dienen dan ook te worden beoordeeld in het licht van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet, die op de voorliggende rechtsverhouding van toepassing zijn. Artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet, zijnde de bepaling waarop de verzoeker zijn aanvraag steunde, luidt als volgt: “Als andere familieleden van een burger van de Unie worden

beschouwd: 2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie. " Artikel 47/3, §2 Vreemdelingenwet stelt in dit verband als volgt: "§2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel. " 6. Verzoeker is, zoals hierboven aangehaald, de neef van mevrouw S. A., de referentiepersoon, die de Nederlandse nationaliteit heeft. Verzoeker is daarbij ten laste van zijn nicht en deed bijgevolg een aanvraag voor een visum kort verblijf op grond van artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd evenwel geweigerd (stuk 1). Verwerende partij is daarbij van oordeel dat verzoeker op basis van de voorgelegde documenten onvoldoende heeft aangetoond dat hij werkelijk financieel of materieel afhankelijk is van de referentiepersoon. Verzoeker kan hier niet mee akkoord gaan, daar hij wel degelijk de nodige bewijsstukken heeft overgemaakt en daarmee op afdoende wijze heeft aangetoond dat hij ten laste is van zijn nicht. Om te beginnen werden er maar liefst 18 (en niet 17 zoals verwerende partij verkeerdelijk optelt) bewijzen van geldverzendingen overgemaakt in de periode voorafgaand aan huidige visumaanvraag (stuk 2). Deze geldverzendingen zijn stuk voor stuk gericht aan verzoeker in Marokko en afkomstig van de referentiepersoon én dateren van voor de visumaanvraag. Toch aanvaardt verwerende partij deze geldverzendingen niet, omdat deze 'onvoldoende' zouden zijn om een reële afhankelijkheidsrelatie aan te tonen (daarbij wordt verwezen naar het officiële minimumloon in Marokko). In deze zin wenst verzoeker te wijzen op de tekst van artikel 47/3, §2 Vreemdelingenwet: "De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. [...]" Noch deze bepaling, noch artikel 47/1, 2°, noch enige andere bepaling uit de Vreemdelingenwet stelt bijgevolg enige frequentie- en/of hoegroothedsvoorwaarde aan het ten laste zijn. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds in deze zin (RvV 28 augustus 2019, arrest nr. 225 307 - stuk 3): "Zoals de verzoeker terecht aanvoert, leggen deze artikelen immers geen enkele voorwaarde op met betrekking tot de tijdsperiode (maanden, jaren) gedurende dewelke de aanvrager, voorafgaand aan de aanvraag, in het land van herkomst reeds "ten laste" diende te zijn van de referentiepersoon. [] De Belgische wetgever heeft echter hieromtrent geen bijzondere voorwaarden gesteld. Het gaat dan ook niet op om, bij gebrek aan nationaalrechtelijke bijzondere voorwaarden omtrent de duur van de afhankelijkheid, aan de verzoeker het gevraagde inreisvisum te weigeren zonder een duidelijke uitspraak te doen over de vraag of de geldoverschrijvingen gedurende zeven maanden voor de visumaanvraag wijzen op een effectieve en duurzame afhankelijkheid dan wel dat zij louter werden aangewend in het kader van de huidige visumaanvraag. Door aldus te motiveren, weigert de verweerder om zich uit te spreken in de ene dan wel in de andere zin. Bijgevolg kan ook dit motief niet verantwoord worden waarom het inreisvisum moet worden geweigerd. " Verzoeker herhaalt dat er in totaal maar liefst 18 bewijzen van geldverzendingen in het verleden werden voorgelegd, allen afkomstig van de referentiepersoon en gericht aan verzoeker in Marokko, telkens voor aanzienlijke bedragen. Met deze geldverzendingen op frequente tijdstippen toont verzoeker evenwel op afdoende wijze aan dat hij wel degelijk de materiële steun nodig heeft van de referentiepersoon om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien in Marokko. Gelet op zijn onvermogen (die hieronder wordt besproken) heeft verzoeker wel degelijk het 'ten laste' zijn aangetoond. 7. Daarnaast heeft verzoeker tevens aangetoond dat hij onvermogen is in het land van herkomst en bijgevolg afhankelijk is van de materiële steun vanwege de referentiepersoon om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien. Zo heeft verzoeker bewezen dat hij een alleenstaande man is in Marokko (stuk 4). Hij kan daarbij niet terugvallen op familieleden in Marokko, daar deze zelf onvermogen zijn, reden waarom hij dan ook ten laste is van zijn Nederlandse nicht in België. Verwerende partij stelt dat er niet wordt aangetoond in welke mate verzoeker kan worden onderhouden door zijn moeder, doch dit is niet wat bewezen dient te worden in het kader van voorliggende procedure. Verzoeker heeft daarentegen wél de wettelijke voorwaarden aangetoond: namelijk dat er een financiële afhankelijk bestaat omdat hij zélf onvermogen is in Marokko. Daarnaast legde verzoeker attesten voor waaruit blijkt dat hij geen enkele vorm van inkomsten heeft genoten in Marokko (stukken 5-6). Verwerende partij stelt dat deze attesten, ondanks als inkomsten 'néant' staat vermeld, niet betekenen dat men per definitie helemaal geen inkomsten had. Nochtans betreffen dit officiële attesten vanwege de Marokkaanse autoriteiten (en geen verklaringen op eer) en hebben de attesten betrekking op alle soorten inkomsten (beroepsinkomsten, inkomsten uit landbouw, uit roerende goederen, ...). Verwerende partij stelt op geen enkele manier over welke inkomsten verzoeker dan wél nog zou moeten beschikken en hoe dit kan worden aangetoond... Bovendien legde verzoeker tevens een attest voor waaruit blijkt dat hij geen enkele job had in Marokko (stuk 7). Dit wordt zelfs niet besproken door verwerende partij... Daarnaast heeft verzoeker aangetoond

dat hij over geen enkel onroerend goed beschikt in Marokko (stukken 8-9). Verwerende partij stelt dat deze documenten niets te maken hebben met de materiële afhankelijk van de referentiepersoon. Deze documenten tonen echter wél aan dat verzoeker onvermogen is in het land van herkomst én dat hij daarom dus niet in zijn eigen levensbehoeften kan voorzien, reden waarom hij financieel afhankelijk is van zijn nicht. Verwerende heeft aldus haar motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting geschonden. Dit laatste legt verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4). Dit is in casu duidelijk niet gebeurd... 8. Bovendien dient te worden gewezen op de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarbij wordt geoordeeld dat het bewijs van onvermogen een bijzaak is. Indien verzoeker bijgevolg zijn onvermogen niet zou hebben aangetoond, quod non (verzoeker verwijst naar het voorgelegde attesten die erop wijzen dat hij geen inkomsten, noch onroerende goederen had), is dit van ondergeschikt belang. In het betrokken arrest werd geoordeeld dat de kern van het begrip “ten laste zijn” vooral een actieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel, vereist (RvV 26 oktober 2018, arrest nr. 211 725 - stuk 10). Een bewijs van onvermogen toont dit op zichzelf niet aan en is bijgevolg als dusdanig slechts bijkomend. Conform deze rechtspraak dient er bijgevolg niet per definitie een bewijs van onvermogen te worden voorgelegd en dient er gekeken te worden naar de effectieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel. Verzoeker herhaalt dat hij maar liefst 18 bewijzen van geldverzendingen voorlegde die wijzen op een effectieve financiële afhankelijkheid van de referentiepersoon. Er dient evenwel benadrukt te worden dat voornoemd bewijs van onvermogen in casu wél voorligt. Het mag dus duidelijk zijn dat verzoeker over geen enkel inkomen, noch over geen enkel onroerend goed beschikt én dat hij dit op afdoende wijze heeft aangetoond. Uit het voorgaande blijkt bijgevolg dat verzoeker onvermogen is in het land van herkomst en hierbij ten laste is van de referentiepersoon. 9. Wat het “ten laste” zijn betreft, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds geoordeeld dat deze voorwaarde uit artikel 47/1 en 47/3 Vreemdelingenwet moet worden geïnterpreteerd in het licht van hetgeen het Hof van Justitie heeft gesteld in de arresten Lebon, Jia en Reyes. Zo oordeelde de Raad in het arrest nr. 225 307 van 28 augustus 2019 het volgende (stuk 3). “De hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid vloeit immers, zoals hoger weergegeven, voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, Jia, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36). Het is dan ook aan de verweerder om na te gaan of de verzoeker een voldoende bewijs heeft aangebracht dat hij in zijn land van herkomst niet in zijn eigen basisbehoeften kan voorzien (dat hij aldaar onvermogen is) en afhankelijk is van de materiële/financiële steun van zijn Spaanse schoonzus. ” In de voorbereidende werken van de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de Vreemdelingenwet heeft ingevoegd, wordt immers het volgende gesteld: “Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld: “De hoedanigheid van familielid ten laste [...] komt voort uit een feitelijke situatie - ondersteuning geboden door de werknemer - zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan (HvJ 18 juni 1987, arrest “Lebon”).” “[...] Onder “te hunnen laste zijn” wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. [...] Het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld (HvJ 9 januari 2007, arrest “Jia”).” (Zie Memorie van Toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Pari. St. Kamer, 2013-14, doe. nr. 53-3239/001, 22.) Deze invulling van het begrip “ten laste” werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C423/12, Flore May Reyes t. Zweden), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia: “In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als “ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). Deze

*afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).” Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, “Jia”, punt 36). In casu heeft verzoeker, aan de hand van de bewijzen van geldstortingen en de attesten van onvermogenheid, wel degelijk deze feitelijke situatie aangetoond, i.e. dat hij materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij zelf niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien en aldus onvermogen is in het land van herkomst. Verwerende partij heeft aldus haar motiveringsverplichting geschonden, alsook haar zorgvuldigheidsverplichting, daar zij de huidige aanvraag mét alle huidige stukken op afdoende wijze had moeten onderzoeken. Verzoeker heeft met andere woorden wel degelijk aangetoond, en dit blijkt zeer duidelijk uit de bijgevoegde stukken, dat hij financieel afhankelijk is van zijn nicht (de referentiepersoon). Hij heeft met andere woorden op afdoende wijze aangetoond dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet. Het middel is dan ook gegrond.”*

2.2. Wat de opgeworpen schending van “het Unierecht” in het algemeen betreft, preciseert de verzoekende partij niet welke bepaling van het Unierecht is geschonden, met uitzondering van de aangevoerde verwijzing naar artikel 3, tweede lid, van de Richtlijn 2004/38/EG. Bij gebreke aan het aanhalen van de precieze rechtsgrond die geschonden is, is het onderdeel onontvankelijk.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat de verzoekende partij wel een theoretische uitleg geeft over het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en de hoorplicht en het *fair-play*-beginsel, maar niet concreet toelicht op welke wijze de bestreden beslissing deze beginselen van behoorlijk bestuur schenden, dermate dat deze onderdelen van het middel onontvankelijk zijn.

2.3. De in de artikelen 2 en 3 van wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen. Hij moet kunnen beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze artikelen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregels: de artikelen 47/1 en 40bis van de Vreemdelingenwet, zodat de beslissing is gemotiveerd in rechte. De verzoekende partij had haar aanvraag ook ingediend op grond van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast is de beslissing ook gemotiveerd in feite door erop te wijzen dat volgens de gemachtigde uit het geheel van de voorgelegde gegevens niet blijkt dat de verzoekende partij reeds van in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het herkomstland reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie en dit in de periode voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging. De gemachtigde heeft dit ook toegelicht door in te gaan op alle voorgelegde stukken en te duiden waarom die stukken voor hem niet volstaan om aan te tonen dat voldaan is aan de vereisten van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

2.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in

de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het onderzoek naar het afdoende karakter van de motivering en naar het zorgvuldigheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen, *in casu* artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, en artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :*

*1° [...];*

*2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;*

*3°[...].”*

Artikel 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 2*

*De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.*

*De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”*

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij moet aantonen reeds van in het land van herkomst ten laste te zijn van haar Nederlandse nicht (de referentiepersoon) of deel uit te maken van het gezin van de referentiepersoon. Verzoekende partij moet dit aantonen met stukken van de Marokkaanse autoriteit of, bij ontstentenis hiervan, kan zij dit aantonen met elk passend middel.

De Raad wijst erop dat, bij gebreke aan wettelijke bewijsregeling inzake het bewijs van *“ten laste zijn”*, het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden vrij is. Deze vrije feitenfinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van deze ruime appreciatiebevoegdheid, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden afleiden uit de daartoe relevante stukken en verklaringen die zijzelf bepaalt en waarvan zij de overlegging vereist. Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad een wettigheidstoezicht.

De verzoekende partij merkt juist op dat in de voorbereidende werken van de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, door invoeging van de artikelen 47/1 en volgende, verwezen wordt naar de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Uit de rechtspraak blijkt dat het begrip ‘ten laste’ eerder een financiële betekenis heeft (RvS 1 maart 2006, nr. 155.694) en dat het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (HvJ 9 januari 2007, nr. C-1/05, *Yunying Jia. t. Migrationsverket*, § 42) die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de referentiepersoon (HvJ 16 januari 2014, nr. C-423-12, *Reyes t. Migrationsverket*, § 21). De noodzaak van materiële steun moet bestaan op het moment dat de betrokkene verzoekt zich bij de referentiepersoon te voegen en is een feitenkwestie waardoor de bewijsvoering in beginsel vrij is. Het bestuur gaf echter geen kennelijk onredelijke invulling aan het begrip ‘ten laste’ uit de wet door te



suggesteren dat dit moet aangetoond worden middels een bewijs van ten laste zijn in het verleden. De bewijslast rust op dit punt in de eerste plaats op de verzoekende partij, die met concrete elementen de noodzaak aan materiële steun en de reële afhankelijkheid aannemelijk moet maken. Het is niet kennelijk onredelijk om – in het kader van de beoordeling van de actualiteit en de realiteit van het ten laste zijn – te stellen dat een vreemdeling die niet kan aantonen dat hij in de periode onmiddellijk voorafgaand aan zijn afreis naar België en die de toepassing van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet vraagt, materieel gesteund werd door zijn in België verblijvende familielid, de referentiepersoon, niet kan beschouwd worden als zijnde ten laste van dit familielid. De vereiste van het ten laste zijn, op actuele wijze, dus recent, voor de komst naar België, is geen bijkomende voorwaarde. Bij gebreke aan een wettelijke bewijsregeling inzake het bewijs van “ten laste” zijn, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager.

Verder wijst de Raad met betrekking tot de interpretatie van het begrip “*in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie*” in artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet op het volgende.

Hoewel de bewoordingen “*in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin*”, vermeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, niet geheel samenvallen, moet worden vastgesteld dat dit artikel onbetwistbaar de omzetting vormt van artikel 3, lid 2, a), van de Richtlijn 2004/38/EG, wat de verzoekende partij erkent (Zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer, 2013-2014, doc. nr. 53-3239/001, 20-21). Derhalve dient wel degelijk aangetoond te worden dat de financiële afhankelijkheid, hetzij het deel uitmaken van het gezin, voorhanden waren voor de komst van de verzoekende partij naar België, wat, zoals zal blijken, *in casu* ontbreekt. Om het reële karakter van het ten laste zijn aan te tonen, spreekt het voor zich dat de afhankelijkheid betrekking heeft op een periode, recent voor het indienen van de aanvraag. Net over deze periode brengt de verzoekende partij geen afdoende bewijzen aan van een tenlasteneming door haar nicht. De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat een éénmalige storting van 137 euro volstaat om aan te tonen dat er een reële afhankelijkheid bestaat van haar nicht. Er blijkt niet dat de verzoekende partij in 2020 ten laste werd genomen door haar nicht. De verzoekende partij weerlegt niet het motief van de bestreden beslissing dat stelt: “*Overwegende dat het gemiddelde netto-maandloon en het officiële minimumloon in Marokko respectievelijk 4049 dirham (371 euro) en 2828 dirham (260 euro) bedraagt;*”. Bijgevolg is het niet kennelijk onredelijk om aan te nemen dat het bewijs van een tenlasteneming door de nicht niet afdoende bewezen is. De Raad merkt nog op dat de zorgvuldigheidsplicht ook geldt voor de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. In het kader van een visumaanvraag rust de bewijslast bij de aanvrager die zorgvuldig moet zijn bij het indienen van de aanvraag en alle relevante stukken en elementen moet aanbrengen zodat de gemachtigde kan beoordelen of hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden. De verplichting die in dit geval rust op de verzoekende partij, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

Voorts verwijst de Raad naar expliciete rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip “*ten laste*” (RvS 1 maart 2006, nr. 155.649) en anderzijds naar analogie naar de interpretatie van het begrip door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in het arrest *Yunying Jia* (HvJ C-1/05, *Yunying Jia t. Migrationsverket*, 9 januari 2007, 37 en 43), waar uitdrukkelijk werd gesteld dat onder “*te hunnen laste komen*” moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Het is mogelijk dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid (HvJ C-1/05, *Yunying Jia t. Migrationsverket*, 2007, 43). Het daadwerkelijk karakter van dergelijke ondersteuning kan slechts aangetoond worden door het recent verleden van de steun (eigen onderlijning).

Ook moet verwezen worden naar het arrest *Reyes* van het Hof van Justitie (zaak C-423112 van 16 januari 2014), dat stelt:

*“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als “ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).*

*21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).*

*22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, punt 37).” (eigen onderlijning).*

Er blijkt uit deze rechtspraak duidelijk dat onderzocht moet worden of er sprake is van een “een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid” (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1105, Jia). Indien onvoldoende recente gegevens worden voorgelegd, ziet de Raad niet in hoe het reële karakter van de afhankelijkheid kan worden bewezen.

2.5. De gemachtigde erkent dat de verzoekende partij verschillende geldstortingen (in totaal 8 geldstortingen in het jaar 2018, 8 geldstortingen in 2019 en slechts één geldstorting in 2020) heeft voorgelegd van de referentiepersoon. De verzoekende partij houdt voor dat zij 18 geldstortingen heeft voorgelegd, zijnde één meer dan wat in de bestreden beslissing wordt gesteld. In het administratief dossier vindt de Raad slechts 17 geldstortingen terug. De verzoekende partij voegt de geldstortingen toe aan het verzoekschrift onder stuk 2. Uit deze stukken blijkt dat er negen geldstortingen zouden voorhanden zijn i.p.v. acht en dit voor het jaar 2018. Of al dan niet 17 of 18 geldstortingen zijn overgemaakt, is in dit geval niet dienstig. De verzoekende partij gaat voorbij aan het motief dat opmerkt dat slechts één geldstorting is overgemaakt met betrekking tot de recente periode voor het indienen van de aanvraag (2020), zijnde het bedrag van 137 euro. Aangaande de maanden januari 2020, maart 2020, april 2020, mei 2020, juni 2020, juli 2020 en augustus 2020, de voorafgaande maanden voor de aanvraag, werd geen enkele geldstorting voorgelegd.

Het motief “Overwegende dat de visumaanvraag werd ingediend op 03/09/2020; Overwegende dat de geldstorting van het jaar 2020 (137 euro) dateert van 29/02/2020;

Overwegende dat geen bewijzen van geldstortingen van de overige maanden van 2020 (januari, maart, april, mei, juni, juli en augustus 2020) werden voorgelegd;” is correct. In het licht hiervan is het onbelangrijk of nog een bijkomende geldstorting werd verricht anno 2018. Immers, zelfs als zou de verzoekende partij voldoende financieel gesteund zijn in 2018, dan toont dit geenszins aan dat dit nog het geval is voor 2020. Evenmin haalt dit argument de motieven, die een gemiddelde betaling over 2018 en 2019 maken, onderuit. De bestreden beslissing stelt correct dat de verzoekende partij niet aantoonde dat de bedragen die zij ontving volstaan om in haar onderhoud te voorzien, terwijl zij voorhoudt geen inkomsten te hebben.

De verzoekende partij kan gevolgd worden waar zij stelt dat artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet geen frequentie of hoegrootheidsvoorwaarden oplegt, maar het is wel zo dat wordt gekeken naar de recente periode, onmiddellijk voorafgaand aan de aanvraag, wat enkel redelijk is.

In tegendeel met wat de verzoekende partij voorhoudt, is een effectieve financiële afhankelijkheid van de verzoekende partij met de referentiepersoon in de periode recent voor de gedane aanvraag niet afdoende aangetoond.

2.6. De verzoekende partij houdt voor dat zij afdoende bewezen heeft onvermogen te zijn in het herkomstland. Zij is alleenstaand en kan niet terugvallen op andere familieleden omdat deze ook onvermogen zijn. Dit laatste is een loutere bewering, door niets ondersteund. Zoals de bestreden beslissing stelt, heeft de verzoekende partij geen gegevens over haar moeder bijgebracht.

De verzoekende partij verwijst naar de voorgelegde attesten waaruit moet blijken dat zij geen enkele vorm van inkomsten had in het herkomstland.

De bestreden beslissing bespreekt de voorgelegde attesten als volgt:

*“Overwegende dat betrokkene aan de hand van het document 'attestation du revenu' wenst aan te tonen dat hij geen inkomsten heeft aangegeven bij de belastingdiensten; dat echter het loutere feit dat men als inkomsten 'néant' vermeldt op dit document, niet betekent dat men per definitie over helemaal geen inkomsten beschikt;*

*Overwegende dat betrokkene aangeeft alleenstaande te zijn; dat dit geen verband houdt met het al dan niet ten laste te zijn van zijn nicht;*

*Overwegende dat op geen enkele wijze wordt aangetoond in welke mate betrokkene, die 20 jaar oud is, desgevallend in zijn levensonderhoud wordt voorzien door zijn moeder, ook al verklaart hij dat hij alleenstaande is;*

*Overwegende dat een attest wordt voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene over geen onroerende eigendommen beschikt; dat dit op zich geen bewijs is dat hij zich in een toestand van materiële afhankelijkheid van zijn nicht in België bevindt;*

*Overwegende dat betrokkene wenst aan te tonen dat hij onvermogen is in zijn land van herkomst;”*

De Raad volgt het motief dat stelt dat het gebrek aan bezit van onroerende goederen op zich niet wijst op het bestaan van onvermogen in het herkomstland.

Verder blijkt uit de voorgelegde attesten dat enkel te lezen valt: “*neant*” voor alle soorten niet belastbare inkomsten. In de kolom “*chiffre d'affaires déclaré H.T.*” is dit niet het geval voor onder meer “*autres revenus*” (zie attest van 17 september 2019). In het attest van 31 juli 2019 zijn de kolommen onder zwart gemaakt, terwijl in sommige kolommen strepen worden gebruikt om aan te tonen dat die bepaalde inkomsten niet voorhanden zijn. De redenering hierover in de bestreden beslissing kan in dit geval gevolgd worden.

De verzoekende partij houdt voor dat het voorgelegde attest, toegevoegd als stuk 7 bij het verzoekschrift, dat inhoudt dat de verzoekende partij geen enkele job had in Marokko, niet is besproken in de bestreden beslissing. Dit is niet juist. Het stuk in kwestie wordt opgesomd in de bestreden beslissing als zijnde “*attestation administrative*”, zijnde de hoofdtitel van het kwestieus stuk. De bestreden beslissing neemt dit stuk in acht. Dit stuk, opgesteld op basis van een verklaring op eer, stelt dat de verzoekende partij op 24 juli 2019 geen gesalarieerd beroep uitoefent.

In de bestreden beslissing worden dezelfde motieven aangehaald voor dit stuk als voor de overige attesten die stellen dat de verzoekende partij geen inkomsten zou hebben. De bestreden beslissing wijst erop dat het bewijs van onvermogen als bijkomend element kan aanzien worden van ondergeschikt belang in het licht van de beoordeling van een actieve materiële of financiële ondersteuning door de referentiepersoon. In dit geval is deze stelling correct, temeer ook geen aanduiding wordt gegeven over het jaar 2020, zijnde het jaar dat geenszins een financiële of materiële ondersteuning door de nicht is aangetoond, en slechts één geldstorting is voorgelegd, niet van aard om hieruit een steunverlening te kunnen afleiden. De bestreden beslissing moet in haar geheel gelezen worden. Enkel een bewijs van onvermogen geven, *quid non*, toont nog niet een tenlasteneming door een bepaald persoon aan.

Waar de verzoekende partij stelt, met verwijzing naar arresten van de Raad, dat het bewijs van onvermogen bijzaak is en de kern van het ten laste zijn vooral een actieve ondersteuning door de referentiepersoon financieel of materieel vereist omdat het bewijs van onvermogen op zich nog geen actieve of financiële ondersteuning aantoont, wijst de Raad erop dat het belang van het bewijs van onvermogen niet wordt uitgesloten. Met verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie van 16 januari 2014, C-423/12 punten 23, 26 en 27, wordt erop gewezen dat dit bewijs vaak moeilijk kan geleverd worden en in dat licht als bijkomend moet worden beschouwd. In het arrest *Reyes* worden door het Hof van Justitie de richtlijnen van het arrest *Jia* bevestigd en stelt het Hof opnieuw dat niet hoeft bepaald te worden waarom er sprake is van afhankelijkheid aangezien de bepalingen, waarin zoals in de Richtlijn 2004/38/EG het vrije verkeer van de unieburgers verankerd ligt, ruim moeten worden uitgelegd. Het Hof stelt dat het feit dat een unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de bloedverwant, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in het herkomstland, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid. Het Hof stipt aan dat de vereiste van een bijkomend bewijs van onvermogen in de praktijk soms niet makkelijk kan geleverd worden. Deze problematiek stelt zich *in casu* evenwel niet, aangezien de verzoekende partij zelf erop wijst dat zij wel bewijzen van onvermogen van haar autoriteiten heeft voorgelegd enerzijds en anderzijds tekortschiet om aan te tonen dat haar nicht haar ten laste heeft genomen, recent voor het indienen van de aanvraag.

De Raad is dan ook van oordeel dat de gemachtigde op zorgvuldige wijze de door de verzoekende partij voorgelegde stukken heeft onderzocht en hier op afdoende wijze over heeft gemotiveerd. De Raad kan niet vaststellen dat de gemachtigde bij zijn beoordeling is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens, dat zij die incorrect heeft beoordeeld of dat zij op grond daarvan in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet zijn niet geschonden.

2.7. De verzoekende partij geeft een theoretische uitleg over het recht van vrij verkeer en het Unierecht en verwijst naar artikel 3 van de Richtlijn 2004/38/EG. De Raad merkt op dat het “*Unierecht*” en de aangehaalde bepaling niet de verzoekende partij vrijstelt van het aantonen van een tenlasteneming door de referentiepersoon, wat *in casu* niet afdoende is aangetoond terwijl de verzoekende partij al evenmin deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon voor haar komst naar België. De verzoekende partij toont niet aan dat artikel 3 van de Richtlijn 2004/38/EG niet correct is omgezet of dat de nationale wetgeving deze bepaling ter zijde schuift.

2.8. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat het redelijkheidsbeginsel geschonden is. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931), wat niet het geval is.

## 2.9. Besluit

Een schending van de artikelen 47/1, 2° tot en met 47/3 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, van artikel 3 van de Richtlijn 2004/38/EG, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van het materiële motiveringsbeginsel blijkt niet.

Het enig middel is, zo ontvankelijk, ongegrond.

## 3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

## OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

### Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

### Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN